

- בינתיים מודיע לנו היום /וושנינגטון כי הסנאטור בריג'ס

שהוא ידידו האינטימי של הרצוג, סיפר לו בסוד כי הנשיא שוחח אחר ביחודם שלשום במצבו של פוסטר, והוא מהרהר במחליף לכל מקרה וביקש לשמוע עצה בריג'ס. זה הודיע שיהרהר ויודיע. כנראה שלודג' (לא-ידיד, ואולי גם עוין לגו) דילון ודינאי הם מועמדים אפשריים, יש מזכירים גם שמן של גרינבר.

- בשמונה בערב הלכתי לכנס עולי אמריקה הלטינית. מאחרי הקמת המדינה עלו מארצות אלו עד סוף 1958 7,352 (בחוץ יש כ-650,000 יהודים, זהו בערך 1/2 של היהודים במשך 10 שנים, כלומר, עליה של 0.1% לשנה. יותר טובה איכות העולים? בקבוצים נמצאים כ-3,500 עולים, כמגר ארגנטינה "זמירות" 350, במוסבים אחתם 750, באילת כששים, בבאר שבע ואזורי הנגב כמאתיים (מהם 25 רוצאים) חסאר בצמון - בח"א והסביבה, בירושלים, בחיפה והסביבה.

דרשתי מישוביהם בדרום אמריקה שיהיו יהודים גאים, יהנו לילדיהם חינוך עברי וישלחו הנוער לארץ כחלוצים.

12.11.59, יום ה'

המיעוטים אמנם עזבו אתמול המועצה, ו"למרחב" כבר פרסם מאמר ראשי שהם נלחמים לפוחר בחירות. אסאג ברור שיש לחם הרגשת שלא יעלו בבחירות להסתדרות והם רוצים שהבחירות יתקיימו לאחר הבחירות לכנסת, או סמוך לכנסת, כפי

שמציע העובר הציוני חוששני שזהו ראשים מילוג החסדיות. זה עלול להשלים

את הימין על המדינה.

- נחשכתי היום להייר - ויצאתי בעטר לסיור באשדוד, אהר עוד לא ראיחיה.

וקריח-גת אצל דאחי בן רץ בשני צדימים בראשית בנינה.

ה'תרס"ט
כ"ג/א' 79

נחלקתי בלא מעט מבל, יסורים ועוני של כמה עולים אינוולידים, כחוסרי

עבודה ועוד, אבל בכלל איתח זו חוויה של מעשי נסים המרחשים בישראל מכלי

שורגים בהם, ואשר רק דרים מעריכים גדלם. נמנשתי עם עולי רוסניה, פולין,

סרקו, שווגיס, מצרים, הודו, דרום אמריקה, קנדה, אנגליה, רוסיה - כמה מהם

עלו לפני שנים אחדות, כמה לפני חדשים אחדים, כמה רק בשבועים, הילדים מלומניה

אינם יודעים אמילן אידיש, ומפי עולח מהנדס מבוקבניה שמעתי אותו הסיפור על

העושק הנעשה לעולח ע"י ממשלת רוסניה ששמעתי מפי הסגדר, וגם דאחי הארגז

שחיבים לקנות בהמשלה בשכיל החפצים.

באשדוד יש 280 משפחות עולים מאגון אמריקה (1280 נפש) 215 משפחות

מצריות (995 נפש), 60 משפחות פולניות (205 נפש), 15 משפחות תרכיות (52 נפש),

20 משפחות ומיקים (50 נפש), מ"ח 590 משפחות 2583 נפש.

ביקרתי גם בבית החלוצות של רוגוזין, שעדיין חולך וגבנה, אבל בחלקו

הוא כבר מייצר - כמעט כולו באופן אבטופטי, במקבול מתגוררות עוד 60 משפחות

ו-61 בודדים. בכלל יש 127 טחונים, 190 בתי קליאורניה (7) (42-32 מ"),

70 בתי טוריים, 140 בתי קוטחיים, 130 בתי של 3 קוסות.

בחדרת החשמל עובדים 110 איש, אצל רוגוזין (6), בדייג 12, גבנין 100,

במלאכה ושירותים 40, בזקלאוח של הסביבה 40.

ב-3 גנים של ארגוני נשים לומדים 99 ילדים בגנים ממלכתיים (דחי ולא

דחי) 52 ילדים, בבתי ספר 520. בחנות ילדים ביה"ס דחי בחנך, חשוב שבהם היה

ילד מרוקני. כולם טעו על שמעון זימריה.

זמן יותר רב עשיית בקריה גת, מה יש 600 משפחות מעולי צפון אפריקה

(2900 נפש) + 100 רווקים ובודדים, 350 משפחות (1250) רומניות, 270 משפחות

מפולין ורוסיה (1000 נפש), 100 משפחות מפצרים (400 נפש) 30 הונגריות (80

נפש), 30 מארצות מערב אירופה - "אנגלו סכטים" - 120 נפש, 300 משפחות

וחיילים (1200 נפש), טאסיה, חרכיה, מרס וסוריה - 25 משפחות, 150 נפש, בס"ח

1805 משפחה - 7100 נפש. בחקשיה יש 400 מארנסים, בהוראה וטקידות 300,

בבנין 250, בחקלאות 40, במלאכה ומטחר 80.

בגני ארגוני נשים ילדים עד גיל 5-235 ילד, בגנים ממלכתיים 214,

בב"ס 1580, נוער ילידי 44 - 1941 289, מהם רשומים בלשכת עבודה לנוער 190,

סטודרים בעבודה וחניכים 140, מבקרים במרכז נוער 60, בב"ס לנערים עובדים 40.

- בזמנש העגנו לטער - קבוץ דחי של הטה"ם. האולם היה מלא משה למה, ורבים

הצטופפו בחוץ. באו מכל טעקי הדרום - קבוצים ומושבנים, וחיילים ומושבני עולים

(כולם פתיחטים לנגב - אם מהנגב טמש היו רק שנים¹ איש רביבים (יחודה דדור

שקוראים לו צ'ובח) ואהרונציק משדה בוקר). זיכרו דוד פרקוביץ מרוחמה,
ד"ר ישי (סוניס). דופא ומתיסב בגילה, יוסף פרלמוטר (ארגנטינאי) מטפלים,
הוא גם קצין מיתוח העובד במשרד החקלאי, יוסף סזן מתאקיר, מיקי - מטפלים,
צביקה מנחל עוז, שריליק מנירים - ועוד אחדים מהטפלים. ענה קסוח וענן וויץ
ודיבר לענין קדיש לוז. בזבירי החברים היו שלושה אובייקטים: ההמטרות נגד
הזלזול בחלוציות ובהתישבות חקלאית /הצית אלה נודו כלטי משה דיין מבלי ששמו
נזכר), נגד המטרות המייטבים - טאנים עושים מה שיש לעסות בנגב, ואזורים
אחרים ניהנים מעדיפות, בכלל זה ההמטרות על שטחים בית חרושת לסוכר בקריית
גח ולא בשדות, ונגד העובדים. בדרך כלל היה הבירור על רמה גבוהה, אם כי
וענן החריף יותר מדי את הוויכוח.

בעת שמונה עשו הפסקה, ואחר כך נהנו לי רשות הדיבור.

העירותי בתחילה שאין כאן שני צדדים - הם חובעים ואנחנו נחבעים, אלא
שנינו חובעים ושנינו נחבעים, ושמהנגד דיבר רץ איש רביבים, כל השאר אינו
נגב אלא דרום יחודה, ואין זה שאלה של סינח בלבד, אלא הבחנה מהומית, כי
ישוב הנגב ואכלוסו קשה מי כמח ודורש חלוציות יותר גדולה. עמדתי על מהותה,
משקלה, מקומה של החלוציות, ובמה שונה החלוציות בימינו, לאחר קום המדינה,
מהחלוציות כימי העליה השנייה וחלליה, אם כי בימי העליה השנייה לא קראו
לעצמם עושי-ההשקפה בערכי ההגשמה ומניחי היסוד להתישבות העובדה, לשומר
ולחגנה בשטח חלוצים. אז יכל אדם להיות חלוץ בביתו ומלא מכסיפוס של חובו

ויפלט דרך חדשה להבשמת, עכשיו יש עליה עממית רבתי, כל הארץ שלנו ועלינו
לאכלשה ולישבה, ולא חגנה - אלא צבא אחראי לבטחון המדינה, זאת אומרת לקיומה,
וכל המשימות האלה שגדלו ממדיהן - אכלוס הארץ, קליפת עולים וקיום בסחוננו -
לא ימכנו בלי חלוציות אבל לא רק בחלוציות בביה, אלא חלוציות בקליפת עולים,
ז"א לא רק לקלוט מספר עולים קטן במדבר ובקבוץ - אלא הליכת החלוץ לעולים
לחיות יחד אתם ולשמש להם דוגמא; הענקת שאר-דוח חלוצי לצהל - כי גם הרמת
המקצועית המעולה ביותר לא תספיק לנו בלי נטתה יתרה חלוצית כצה"ל, ולא נאכלס
הארץ בלי "עליה שניה" - שחצא מאפיקים ומדבניה - אם כי לא מנירים, כי אסור
מנקודה שכזו להוציא אף איש אחד, אלא יש להוסיף - ושאר קבוצים ותיקים
וגדולים בצפון ובמרכז, חוץ מצפון הגבול הכורי, חלוציות היתה איכות אנושית
עליונה, עליונות מוסרית כהגשמת יום יום. במדינה יש גם בעיה כמות -
בהחישבות, בקליפת עולים בבטחון, ויש להעניק לה איכות עליונה, אחרת לא תצליח
ולכן היום תביעום יותר גדולות וקשות מהצבור החלוצי - גוסף על הביעות
מהמדינה, כי המדינה יכולה להטיל מסיים, לעשות חוקים שיסייעו לקליטה ואכלוס
ולבטחון. אין המדינה יכולה לגזור על חלוציות. זו גובעת מערכי הנפש, ואפוא
להגדילה רק על ידי דוגמא אישית, ולא ע"י הטפה.

הסברתי גם השיקולים האינסטרטגיים שהונחו ביסוד חבל לכיש ומדוע היה
צורך לבכר את קריה גת על סדרות, ולמה טרבתו במיוהי בקריה גת לקבל תביעת
אנשי המקום שסחנות הצבא יעברו אליהם ויספקו עבודה למחיישים במקום, כי זאת
יש לעשות לנגב, ועלינו לנצל הצבא לאכלוס הנגב שהוא יותר קשה מאכלוס חדרום.

בעשר גבורה המסיבה וחזרנו חוץ גשם-ברכה לח"א.

13.2.59, יום ו'

בעשר חנכו מתיחת המקולטת להיסטוריה צבאית באוניברסיטה של ח"א.
הסכסתי לבוא בחנאי שלא אצטרך לגאוס. ברך הרקסור של האוניברסיטה אפרח,
אחיו חיים לסקוב, שמעון טרס, לבנון ראש העיר - וישראל בר הרצה על מתיחה
להיסטוריה צבאית. החוכן היה לא רע - אבל אופן ההצגה השעמם. כשגמר המציר
כי הרקסור לכיים, ואסרתי שאמנם אני מאלת הסבורים שאין ההיסטוריה מדע, לא
טעני שהדברים מחלשים במקרה, איני מאמין במקרה לא בהיסטוריה ולא בטבע,
לכל יש מיכה, - אבל כל מאורע היסטורי הוא חד פעמי, כי הנסיבות משתנות מזמן
לזמן וממקום למקום, ואין שני מאורעות היסטוריים דוחים זה לזה (גם ספק אם
אנו יודעים בדיוק מה נהרחש וכיצד), אעפ"כ ידיעת ההיסטוריה מאלפת, בחנאי
שנזכיר כי העמיו לא יהיה דומה לעבר, וביחוד זה חשוב לצבא. המצביאים בצרפת
התכוננו למלחמת העולם השנייה באמצעים של הראשונה, אשר בה גוצחו, ולא שטעו
בקבלו של די-גול - ונחלה תבוסה צבאית ומוסרית, דיגול הציל את צרפת מבחינה
מוסרית, וצבא אמריקה - מבחינה צבאית.

לצח"ל אמור להיכשל אף פעם, כי כשלון יחכן יהיה כרוך בתבוסה. מדיניות

ואולי במשחו גרוע מזה, ולכן יש לרעה גם ההיסטוריות של העתיד, אם אפשר

להגיד ככה, כלומר נחוצה החושה המרחש, אם נקרא לכך בשם אינסואיזיה או

בחורר מוגזם אולי החושה גבואית, אבל יש להתכונן מחוץ חינויים המתחוללים